

Een Indruk van het Oberammergauer Passionsspiel.

bij de meeste andere tooneelspelers van beiderlei aard, wellicht sneller begrip en inniger toewijding, een geloof in hun roeping, dat zich omzet in daden, daar maakt dit alles te zamen nog geen talent.

En waar dit, onder deze honderde medespelenden, allen uit één dorp vergaard, want anderen dan de bewoners van Oberammergau zijn uitgesloten, natuurlijk even zeldzaam is als overal elders, en er niettemin met deze krachten iets moet

worden bereikt dat aan een redelijken kunst-eisch voldoet, daar heeft de leider, of hebben de leiders (de directeur van de vakteekenschool, Ludwig Lang, is de Oberregisseur, onder hem, Hans Mayr, enkele Münchener kunstenaars staan hun terzijde) de handen vol. School dus, tucht en dressuur. En het was de reis waard om te zien wat daarmede, of misschien desondanks was bereikt. Hoe sterk ook de nadeelen gevoelend van alle schoolschheid, betwijfel ik toch of het mogelijk zou zijn geweest een voorstelling als deze tot iets te maken indien men de spelers vrijer uit had laten gaan.

De nadeelen overwogen wanneer de groote groepen, een prachtige bonte mengeling, uit de nauwe straten van Jeruzalem opdrongen naar het proscenium. Dan leek op eenmaal in de ruimte de bewegelijkheid te verstarren, de massale overtuiging vlood, en er bleven nog slechts de kernige typen, een nauwelijks te bevatten verscheidenheid, de houding van elk afzonderlijk, de bewonderenswaardige groepeerings en schitterende kleedij. Ook het spreken-in-koor, van uit de verte een woeling van geluid, doch naderbij te rhythmisch-duidelijk, dat niet vervloede maar bot afbrak op het laatste woord, liet op den duur de bezwaren tegen een dergelijk unisono, hoe zuiver het ook zij — en dit was het van deze honderden in onbegrijpelijke volkomenheid — wel wegen. „De Intocht in Jeruzalem” waarbij Jezus op den ezel reed en een stoet van

DE KINDEREN.

palm-wuivende kinderen vóór ging, maakte geen indruk, en „de Kruisgang”, ons door Multatuli zoo fel geschilderd, was met uitzondering van het knielen der kleine Veronica met den zweetdoek, weinig aangrijpend. Zoodra echter de menschenmassa, o. a. vóór de woning van Pilatus, tot staan kwam, in spanning van kijken of luisteren, leek ze los te geraken uit den band der dressuur en, dóór de techniek heen, momenteel zich zelf te zijn. Het was in deze oogenblikken dat wij „de ziel van de menigte” hebben gevoeld en dit is iets wat in den schouwburg tot de zeldzaamheden behoort.

In de voordracht, het zeggen van den dialoog afgescheiden van het gebarenspeel, schoten allen te kort. Van de hoofdpersonen had er slechts één, Maria Magdalena, Maria Mayr, in haar zachte warme altstem het dramatisch accent, dat onmiddellijk en onbetwistbaar aanvoelt als echt. Haar kreet: „Schonet doch! Schonet doch!” wanneer op bevel van Pilatus den gekruisigden de beenen zullen worden gebroken en de lijken afgenomen, was van groote werking.

Schier ledig zijn de zeven woorden aan het kruis, ons door Messchaert's stem in het hart gegrift, aan mij voorbij gegaan. Slechts: „Mich dürstet”, een rauwe klank, waarin vooral lichamelijk lijden, heeft mij geraakt. Van een woord als: „Frau! sieh deinen Sohn, Sohn, sieh deine Mutter”, tot Maria en Johannes